

ВПЛИВ ВІРИ НА ПРАВОВИХОВНУ РОБОТУ ГРОМАДСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ З ПІДЛІТКАМИ

Дем'яненко А.М.

*аспірант кафедри соціальної роботи,
соціальної педагогіки та дошкільної освіти*

**Мелітопольський державний педагогічний університет
імені Богдана Хмельницького
м. Мелітополь, Україна**

На сьогодні багато науковців, педагогів, учителів, представників громадськості, звертаються до проблеми визначення організаційно-педагогічних умов правового виховання і правової освіти з підліткового віку громадян. Проблема правової освіти та правового виховання підлітків винятково актуальна у зв'язку з тим, що в суспільстві збільшується поведінка підлітків, яка виходить не тільки за межі правових, але і за межі загальнолюдських норм, спостерігається тенденція зростання дитячої злочинності, найбільше серед неповнолітніх, яка нажаль випереджає її фронтальне збільшення. На даний час, молоде покоління українців особливо має потребу у правовому вихованні.

Україна є суверенною, незалежною, демократичною, соціальною і правовою державою відповідно до вищого законодавчого акту нашої країни – Конституції України. Як і для будь-якої держави, головним багатством є її населення. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Україна також є розвинутою європейською державою, тому вона повинна мати розвинене суспільство. Її населення повинно бути наділено високим рівнем правової свідомості та правової культури, які є результатом правової освіти.

В наш час не існує людини, яка би жодного разу в житті не чула про правову освіту, але далеко не кожен цілком знає значення та розуміє необхідність дослідження цього питання. Більшість досліджень було зроблено в радянські часи в стилі марксистсько-ленінської ідеології.

Дослідженням цієї проблеми займалися такі видатні науковці: В.М. Коробка, В.В. Пашутін, П.П. Баранов, В.Л. Васильєв, С.С. Сливка, В.І. Темченко, В.М. Столовський, Н.Я. Соколов, І.П. Зеленко, О.В. Землянська, П.М. Рабинович, С.С. Алексєєв, В.В. Копейчиков, Г.Х. Єфремова, О.Ф. Скакун, О.В. Аграновська, В.П. Сальников, С.Р. Станік та інші [1, с. 203].

Головний результат правового виховання – це усвідомлення людьми цінностей природного права, прав і свобод людини і оцінка чинного права з погляду на його відповідності загальнолюдським цінностям, що знайшли закріплення в міжнародних документах про права людини. Правосвідомість не тільки виражає ставлення індивіда до правової дійсності, а й спрямовує її певні зміни в правовому середовищі, прогнозує і моделює їх [2, с.461–462].

Носіями правосвідомості є різні суб'єкти права: особистість, громадські об'єднання, політичні партії, державні органи та їх посадові особи, юристи-практики, суспільство в цілому. В правовій свідомості відбиваються ставлення суб'єкта до права, юридичної практики, поведінки (діяльності) інших суб'єктів правовідносин, їх оцінка. Правосвідомість виявляється на всіх стадіях механізму правового регулювання, впливає на функціонування практично кожного елемента правової системи.

Вчителі права в школах України, часто можуть бути інформаційно обмеженими та не ознайомленими з новими змінами в законодавстві, в силу тих чи інших причин. На допомогу педагогам приходять громадські об'єднання, які дають змогу виховати учнів в умовах сучасного правового середовища з огляду розвитку державного права, правової професії і юридичної освіти в Україні, щоб забезпечити історичний контекст для подальшої роботи. Особливо ця співпраця направлена на правове виховання підлітків. Громадське об'єднання покликане забезпечити краще розуміння підлітками правового середовища, в якому вони перебувають. В ході дослідження ми розглянули можливість надання інформаційної бази, яка може бути використана для надання допомоги в практичному значенні, що матиме вплив на розвиток юридичної обізнаності підлітків.

Проте, правове виховання підлітки як наукова проблема, не може досягнути очікуваного результату для кожного, і системи освіти, і

батьків, і вчителів в разі відсутності розуміння або оцінки нагальної потреби в галузі духовного розвитку підлітків. Таким чином, система освіти повинна забезпечити досягнення правового виховання підлітка, то дискурс, пов'язаний з підлітковим освітою, повинен включати, як фізичну і соціальну, так і духовну складову.

Розуміння того, як духовна сфера, в якій розміщуються підлітки може ускладнити або полегшити життєвий досвід підлітків, то основна увага буде також приділятися зрощуванню зерен віри в серці кожного молодого громадянина нашої країни. Християнство яке юридично стало офіційною релігією від моменту хрещення Київської Русі 988 року й до сьогодні, проводить діяльність направлену на духовне виховання законослухняного громадянина. У посланні Євреям 11:1 сказано, що віра – то підстава сподіваного, доказ небаченого. Імовірно, жодна інша складова християнського життя не є важливішою за віру. Ми не можемо її купити, продати або поділитися з кимось.

Віра – упевненість у чомусь, у здійсненні чогось, довір'я, а також система вірувань, зв'язків людей з Богом чи богами, те чи те релігійне вчення, віровизнання; разом з тим духовна сила людини, що, як сказав Христос, «зрушує гори», бо «усе можливе тому, хто вірує!» (Біблія); отже, віра – це служба ідеалам, хоч не всі ідеали однаково світлі й чисті, споконвічне прагнення людини «все» знати, пізнати, все належним чином для себе з'ясувати – звідси її потяг до знань і вірувань; де кінчається знання, там починається віра, повір'я; щоб жити й діяти, людина мусить приймати на віру велику частину моральних, суспільних та релігійних правил, які людство протягом тисячоліть визнавало за необхідні; віра народу лежить в основі його культури, пізнати останню неможливо без вивчення народної віри. Вірю я в правду свого ідеалу, і коли б я тую віру зламала, віра б зламалась у власне життя (Леся Українка, I, 1951, 271); У кого віра в правду є, Той всюди переможе (Сергій Воскрекасенко, Поезії, 1951, 76) [3].

Система освіти, яка роздвоєна в світські та конфесійні школи і останні не обов'язково повинні слідувати урядовим директивам і поглядам на освіту. Віра в те, що освіта також служить засобом для досягнення мети, розкривається в контексті які розробляються в рамках політики, в момент невизначеності в нашій економічній і соціальній розвиток випадок освіти як інвестиції. Навчальні плани для середньої

освіти у своєму змісті містять розуміння таких понять як: сім'ї і суспільства, цінностей і етики, людської сексуальності, здоров'я, відпочинку, естетики, роботи, математики, науки і технології, споживчої освіти, навички вирішення проблем і інформаційна грамотність.

Наявність навчальної програми, що включає соціальні цінності, не компенсує той факт, що домінуючі сили в суспільстві не розглядають вплив соціальних та економічних проблем країни, які заважають підліткам користуватися вірою у світле майбутнє для себе.

Кожна дитина має невід'ємне право на освіту, яке сприяє досягненню особистих цілей і виконанню зобов'язань перед суспільством. У контексті управління сектором освіти залишається питання, про необхідність того що повинні всі бути захоплені фундаментальною і критично важливою співпрацею. Це також підкреслюється в заклику до фахівців в галузі освіти ділитися керуючись певним набором переконань і цінностей щодо питання виховання в освіті. Освітня система повинна обслуговуватися професіоналами, які діляться і керуються в своїй діяльності за допомогою набору переконань і цінностей про освіту в цілому та його зв'язок з розвитком національної спільноти України.

Таким чином, правова держава є продуктом людської діяльності, минулим і сьогоднішнім, і тому пропонуване рішення - це досягнення якісного правового виховання підлітків, яке буде викладатися через громадські об'єднання на рівні школи за участю батьків і спільноти. В партнерстві з батьками, світських і конфесійних шкіл, фахівцями громадських об'єднань в галузі права, ми збудуємо середовище яке зростить віру на краще майбутнє та виховає правомірну поведінку у підлітків.

Література:

1. Дем'яненко А.М. До проблеми умов формування правової свідомості в підлітків у процесі роботи громадського об'єднання / А.М. Дем'яненко // Науковий вісник мелітопольського державного педагогічно університету. Серія: педагогіка. – Вип. № 2 (19) – Мелітополь: ФОП Однорог Т.В. 2017, С. 203-208.

2. Скакун О. Ф. Теорія держави і права : підручник / О. Ф.Скакун; пер. з рос. – Х. : Консум, 2001. – 656 с.
3. Словник української мови/Академічний тлумачний словник (1970—1980): [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://sum.in.ua/s/vira>

ОРГАНІЗАЦІЇ МІЖКУЛЬТУРНОГО ДІАЛОГУ ЯК КОМПОНЕНТА РОЗВИТКУ ПОВНОЦІННОЇ ОСОБИСТОСТІ ШКОЛЯРА

Денисенко Н.В.

*к.філол.н., доцент каф англійської філології та методики
викладання англійської мови*

Мілько Н.Є.

ст.. викл. кафедри іноземної мови

**Мелітопольський державний педагогічний університет
імені Богдана Хмельницького,
м. Мелітополь, Україна**

Важливість в організації навчального процесу принципу свободи освіти, що є цінністю при побудові діалогу між вчителями та учнями, вимагає від школи створення умов вільного вибору навчальних курсів і більш вільної, демократичної форми взаємин. Через протиріччя між сімейним і шкільним впливом часто бувають негаразди, суперечки, суперництво, що дуже шкідливо для цілісності розвитку вихованця, а тому потрібно серйозно піклуватися про усунення і згладжування зіткнень між сім'єю і школою.

Ідеї про встановлення міжкультурного діалогу в соціальній системі знаходимо у працях К. Вентцеля. У роботі «Етика і педагогіка творчої особистості (проблеми моральності й виховання у світлі теорії гармонійного розвитку життя і свідомості)» автор вказував на відсутність зв'язків між школою і батьками, відсутність зв'язку самої школи з різноманітним життям [1]. У роботі «Боротьба за вільну школу» К. Вентцель запропонував ідеї, які для нашого дослідження є цінними, тому що стосуються організації безконфліктних відносин між родиною та школою. «Припустимо, – зазначав К. Вентцель, – що